

Áfra János

kivonulás

várt, és táncolt, mikor a fűtetlen szobába léptem,
meg akart lépni, de olyan komikus volt az egész,
utolsó megújulási kísérlet, ködös szenvelgés télen,
és nekem szar érzés, mert akkor már nem éppen
meglepődni mentem, hanem rövidre zárni azt,
ami másodjára halt el, de megölelte a kabátom,
lehajtottam a fejem, és nem csókoltam szájon,
bíztam abban, hogy valamelyikünk többet

nem lép ebbe a térbe, szomorú hosszúkás arcától
utoljára mégis bedobogott a szívem, de mit csináljak,
már késő volt, akkor, másodjára tényleg és végleg,
hánynom kellett attól a háztól, a túlzsúfolt szobától,
a plafonról lógó csillagoktól, ott volt a dohos múlt
mindenben, mindenhol, és az is, ahogy hideg asztalra
ültetett, ahogy végignyálazta testem, ahogy mellemre
markolt, bőr feszült meg a legfinomabb pontokon,

pontosan ott, és lent izzadt a combom, a homlokom,
de már csak testrészek mozgásszaga villan át néha
agyamon, ha az inzulint beadom, más nem köt hozzá,
csak emlékek a második próba reménytelenségéből,
sokszor mondta ugyan, hogy *az életem adnám érted*,
a közhelyei nyugtatattak, és hogy tudtam, egyszer
úgyis elhagyom, mégsem bomlik meg, mert egybe
tartják összezsúfolt emlékei és a rég elfelejtett nevek,

az ilyen alakokért olykor buta nők szenvednek ki,
én is kifolyattam, ami folyhatott, és ahova éppen,
így ürült ki a szív, így fagyott meg a szoba hidegében,
eszembe jut még néha egy többet nem harapó ajak,
az enyhe szájszag, és a merev, testemre feszülő kezek
utolsó mozdulata, ahogy előttem a szőnyegre simulnak,
miután elmondtam halkán, amit átgondoltam, vége,
ahogy egy arc nyögi bokámra, *ne hagyj el, még ne*,

*hisz megígérted, hogy soha, hogy sosem lesz vége!,
régen másra sem gondoltam, persze, mondtam is,
én ki akartam engedni vele együtt ezt a sok szelepet,
de most utoljára kellett szembenézni a bűntudatommal,
hogy elapasszam végre ezt a magába zuhant gyereket,
újra megígértem, hogy vele maradok örökre, sőt, többet
eszembe sem jut majd az ellenkezője, lassult reszketése,
és én, mint valami keresztet, magamra kényszeríttem*

ezt a kábult testet, és utoljára szoptam le, tiszta szívből,
aztán amikor hazakísért, elmondtam, hogy átgondoltam
séta közben, és mégsem lehet tovább, elég volt, ennyi,
mert ezek után nem lenne már a régi, soha semmi,
második kiborulásával nem is próbált meggyőzni,
kínosan néztem, hogy fetrengeni sem képes értem,
a halálról beszéltem, meg hogy nem kéne beadni
többet az inzulint, úgylis tönkretettem két életet,

másnap azonban megnyugtató érzés ébresztett,
újra tudtam szeretni azt, amibe be vagyok zárva,
lesétáltam a lépcsőn, a meleg nappaliba mentem
fehér fürdőköpenyben, a nyugalomtól beremegett
a mellem, reggeli után nézegettem a tükörben,
majd bűntudat nélkül nyúltam magamhoz
a zuhanyzó alatt, hiszen végre ismét sikerült
elképzelni egy tökéletesen idegen testet

Palágyi László

megváltás

azt mondd hajlongnak előttünk a mezők
azt mondom fújja őket a szél,
nézed a tájat az ablakon át
nézem az ablaküveget –
eddig sem eszme sem megszokás
semmit meg nem oldott csak elintézt

de álmodtam már tyúkot repülni az égen
én nem tudtam hogy ezen illik nevetni
csőrüket madárijesztőkbe vájták a varjak
gyufaszálak lángoltak föl a skatulyákban
és nem angyalok álltak a mozgólépcsőkön
de az emberről úgy mállott le a szerelem
mint a vakolat egy pesti polgárház faláról

azt mondd darabokra hullott
mert még a kezdeteknél tartasz
amikor még, hogy el ne vesszünk
szép csendben mindent elneveztünk
s nem érzed a törmelék megváltásszagát

Mester Györgyi

Édes élet

A nap még melegen süttött, lassan azonban végéhez közeledett a nyár. Peregtek a sárga levelek az öreg cseresznyefáról, augusztusi szelek bújócskáztak a szárazon zizegő lombok között.

Idáig nem nélkülöztek, valami mindig érett a kertben. Kezdődött az eperrel, folytatódott a ribizlivel és az egressel, azt követte a málna, a sárga és őszibarack, de mostanra már leérett a szőlő és a szilva is. Víz állt ugyan egy vödörben a kerti csap mellett, azonban a darazsak és a legyek nem szomjasak voltak, inkább valami édességre vágytak. Valami mennyei ízre, zamatra, melybe bele lehetett harapni, bele lehetett olvadni, elmerülni, feloldódni az édes mindenségben...

Előző nap még egyedül ebédelt az öregasszony a konyhában. Ide látszott az ablakon át. Reggeltől azonban gyerekek zsiszongása töltötte be a házat. A nagy, valaha fehér, mára szürkére kopott asztalt kivonszolták a fűre, a déli étkezéshez készült a család.

Öt terítéket raktak a nagypöttyös, papíryanagú abroszra, melyet a sarkoknál jól odaerősítettek, nehogy lefújja játékos kedvében a szél.

Az asztal közepére kancsó került, benne illatozó, teltsárga, édes nedű.

A hiányzó gyümölcslé! A kedvenc, a nehezen nélkülözött! A legyek és a darazsak azonnal körülzsongták. Egy közülük, a legbátrabb légy, a kancsó szélére telepedett. Már maga az illat orrbavágta, majdnem beleszédült a fenséges aromafelhőbe. Körbe-körbe mászkált az üveg szélén, lábait egymáshoz dörzsölgetve tanácstalanul toporgott, mit is tegyen. A poharak üresen álltak, az asztalnál még nem ült senki, az ebédre várók szanaszéjjel ténferegtek a kertben, várva az étkezéshez hívó szót.

Ha csak valahol elcsöppent volna egy csepp is az isteni nedűből..., de a terítő makulátlan volt, sehol egy folt. Mit tegyen? Még sohasem csinált ilyesmit. Belerepülni egy kancsóba, alászállni, lecsapni, akár a sas...Na, ez kicsit túlzás. Hogy jön ő egy sashoz? Azonban az érzékszervei mást mondtak. Meg volt mámorosodva, érezte, nem bírja sokáig. Átjárta a kábulat, szinte szédült...

Talán nem is alászállt, beleszédült a kancsóba, a gyönyörök mélységes kútjába. Először csak azt érezte, szája valami nedvesbe merül, majd lassan kezdett belészívárogni a tömény édes íz. Elárasztotta a melegség, bensőjét valami csodálatos érzés töltötte el. Boldog volt. Nem gondolt a társaira, se magára, az egész világ megsemmisült körülötte. Igen, a sok nélkülözés teljesen elvette az esztét. Aztán furcsa érzése lett. Valami belécsimpaszkodott, húzta lefelé. Minél gyorsabban, erőteljesebben rezgettette a szárnyait, annál rohamosabban süllyedt. Ráébredt a valóságra, el fog merülni, a cukros, sűrű lé lehúzza, megfojtja. Nincs kiút. Isten veled drága napfény, sose látlak többé! Elsötétedett előtte minden...akkor hirtelen valaki felkiáltott: Na, a legyek már előkóstolták az italunkat!

Azzal a családfő, szárnyainál fogva ujjai közé csippentve, kiemelte a kancsóból. Letette egy szalvétára, az asztal sarkára.

Sorban érkeztek a többiek, mindenki elfoglalta a helyét. Utolsónak a kisiskolás kamasz fészkelődött fel a székére. Meglátta a terítéke mellett éppen magához térő, félig alélt rovar, mely szárnyait tisztogatva készült visszatérni az életbe.

Fúj, egy döglődő légy! – kiáltotta, és nyomban agyonnyomta a pohara aljával.

Holdvilág

A lenvirág kékségű ég ibolyaszínűre fordult, majd mélyfekete lepel borult a tájra. A jellegtelen, fehér korong feltornázta magát az ég közepére, egyre feljebb és feljebb, hogy elfoglalja szokásos helyét, s ragyoghasson, de olyan áthatóan, hogy a szomszédos csillagok fénye csak sápadt utáztatnak tetszen mellette....

Egy krumplival megrakott szekér kocogott az úton. Gazdája a két sovány ökörral hazafelé igyekezett. A krumpli drága kincs, és bár munka közben rájuk esteledett, szekérra rakodták. Haza kell vinni, a földön, a puszta ég alatt nem maradhat. Reggelre lába kelne, s oda lenne az egész téli élelem. Ekkor az égen felragyogott a hold, és olyan erővel sütött, hogy végig bevilágította a szekér előtt az utat. Milyen szerencse, hogy holdtölte van – gondolta a gazda.

Ezalatt egy szegény paraszt és a kislánya ráerősítették a targoncára az utolsó rőzseköteget is, s az apa körbekémlelt. Csak most el ne kapjon bennünket az erdőkerülő, mert akkor lesz nemulass! Elveszi a nehezen összegyűjtött fánkat, nem tudunk főzni, fagyoskodhatunk majd a télen. Óvatosan, lassan közelítették meg az erdő szélét. Bárcsak ne sütné a hold, bárcsak koromsötét lenne, nem kellene tartanunk attól, hogy észrevesznek! A hold, meghallva az apa fohászát, vastag felhőpárnát húzott az arca elé, s eltűnt mögötte, mint ha csak bújócskázna. A rőzsegűjtők viskója a közelben volt, az átmeneti sötétség leple alatt szerencsésen hazaértek.

Amikor a hold eltolta maga elől a felhőt, ragyogó tekintetét egy megkapó jelenet vonta magára. Az almáskert – háztól távolabbi, alsó végén – egy hevenyészve összetakolt padon, fiatal pár üldögélt. A fiú kereste, de nem lelte a megfelelő szavakat. Valami nagyon szépet szeretett volna mondani a kedvesének Olyan szép vagy, mint a, mint a ... ekkor felnézett az égre – mint a ragyogó hold! A lány szelíden a fiú vállára hajtotta a fejét. Hang nem esett közöttük. Érelődött az első csók, de szemérmesek voltak mind a ketten, ezért hát a hold hátat fordított nekik, s feljebb kúszott, hogy egy hatalmas lombkorona teteje éppen eltakarja őt.

A folyóhoz sietve közeledett egy férfi. Valami elől menekült tán, vagy csak a szeretteit kívánta minél előbb karjába ölelni, ki tudja? A révésznak nem akaródzott, de aztán mégis

rállt, hogy átvigye a túlsó partra. Beszálltak a csónakba. A hold éppen akkor bukkant ki a lombok közül, s ezüsthidat vert a folyón át. A csónak halkán, nyílegyenesen siklott a kivilágított úton, s partot érvén ugyanolyan zajtalanul úszott vissza az innesső oldalra.

Egy szegényes berendezésű, komor hangulatú szobában ketten virrasztottak egy kiságy mellett, melyben páréves fiúcska vívta magányos harcát a magas láz, és a súlyos kór ellen. Az anya fáradt kezét az apa karjára tette. Pihenned kell – mondta. Holnap munkába mész. Ha elveszíted a munkád, elvesz a kenyerünk is. Elég úgyis a magunk baja. Az apa lassan kisomfordált a szobából. Szégyellte magát, hogy ő, az erős férfi pihenni tér, az asszony pedig tovább virraszt. A hold ekkor éppen az ablak elé ért, és erős fényével bevilágította a szobát. A kisgyermek az erős fénytől felriadt, akaratlanul is könnyek gördültek alá a szeméből. Függöny nem volt az ablakon, nem telt rá. A hold ránézett a sápadt kis arcra, melyet az ő fénye még fehérebbé fakított, aztán, megszánta az alvót, s fényét visszafogva, gyorsan tovaúszott.

Ahogy gyenge fénye mellett, tovább pásztázta az alatt elterülő, csendesen lélegző tájat, az egyik tanya kerítésénél mozgást észlelt. Két alak valami rosszban sántikált. Az egyik bakot tartott a társának, mire az átlendült az amúgy sem túl magas sövénykerítésen. Az udvaron, kihasználva a félhomályt, az ólak felé osont. Kisvártatva újra feltűnt, hátán duzzadó zsákot cipelt. Már épp elérte a kerítést, amikor a kitisztuló erős holdfény, felriasztotta az alvó háziakat. A gazda feltápászkodott, az ablakhoz ment, s az olcsó gyolcsból varrt függönyt odébb húzta. Ekkor a vakító fényben észrevette az idegent a ház udvarán. Azonnal átlátta, mi történik. Mezítláb rohant az udvarra, közben csak a seprűt kapta a kezébe. Kiabálására a tolvaj eldobta a zsákot, s a földön kisebb-nagyobb rikácsoló szárnyasok keltek lábra és szárnyra. A tolvaj elszelelt, de legalább kár nem esett.

A reggelbe hajló szürkületben már nem kellett a fény. A szekér hazatalált, rőzseláng mellett melegedett a család, a lány nem tudott aludni, mert az első csókon járt az esze. A révész és utasa révbe értek, a kis beteg kialudva magát a gyógyulás útjára lépett. A gazda hálát adott a holdnak, amely leleplezte a tolvajt.

A hold eközben égi pályája végéhez ért, reggelre egészen megfakult, elerőtlenedett. Az ismét jellegtelen, fehér korong aztán egész nap gyűjtötte az erőt, hogy estére fénye teljében ragyoghasson, de tudjon elhalványulni is, ha kell...

Nyerges Gábor Ádám

Hűtlen kezelés

1.

most töpreng, hogy csaljon-e velem
kimegy, rágyújt
míg én töprengök, hogy töprengjek-e
mire jutnánk valamire
az idő már nem jutna
idáig

2.

távkapcsolatban él de a neten
távmegcsalja azt a másikat velem
bár tudja jól hogy milyen igazi van
a jóképű rokonszenves távén mögött
sikamlós szavak esetén mosolygós
szmájlokkal védekezünk gondosan
nehogy elfajuljon
ez a véresen komoly szerelmi tragédia

3.

a gép meg közben helyettem is végkifejl
kattintok hogy letöltsek egy jobb verziót magamból
(a windows készen áll a frissítése telepítésére)
*de A Firefox azt észlelte, hogy a kiszolgáló
olyan módon irányítja át a kérést,
hogy az soha nem fog teljesülni.*

P. S.

I. Agónia

holt lombok hullása
lenge vasak táncai
álmodban pompásra
csiszolt érvek ráncai
öleljenek át

szívedben vérerek
közé bújó kis rögök
hangjával lépdelek
az ég belémfüstölög
a fák rámgújtanak

készítsünk képeket
amíg akad pillanat
életcelt kéreget
minden ami itt maradt
sajnálom, nincs apróm, mondd

II. Hunyász

most szilánkos öröksége mellett
egy percre megállok
nézem, s visszanéznek rám apró
méregzöld halálok

III. Egészség

és ti, sok hajdani bálvány
kiegítetek belőlem
mint a hullákból a járvány

IV. Sztornó

ja mégse.

Nagypál István

Papa után

a hó ma a kezembe markolt,
éreztem a hideg leheletét.

nem a hó volt.
                            mellettem egy
kutya a jeget nyalogatta,
szagolta, csóválta a farkát.

nem volt kutya,
                            ugatni is csak
a szomszédok pulija tudna.

a mama egyedül van már.

a lédi lábnyomát ricsi szagolgatja.
mama nem tud az ablakon kinézni,
fekszik az ágyban, messze van
a meleg. a kályha úgy áll. hűti a teret.

a hó elfedi a tavaszt. a papa
sírján.

Csíny

belenyaltam a krémbe,
ezt a mama sose hagyta volna.
fiacskám, minden gyerekkéz koszos,
mondta és a kezemet a víz alá dugta.
a papa nem a tévét nézte, már nem is tudom mit
nézhetett, nem emlékszem, de ült a fotelben.
ha meglátott bennünket, csak mosolygott.
én meg a papa mindig csínyen törtük a fejünket,
a mama volt a célpont. könnyű megijeszteni,
de hát, ilyenek a nagymamák.
a tréfa nem gyerekdolog, a papa fütyült egyet,
a mama be is csoszogott, hallgattunk némán,
és ahogy kell, megvártuk, amíg az ajtóig ér,
és elé álltunk. hol a leves, szóltunk rá.
ő csak a szívéhez kapott. morgott egyet,
s visszament a konyhába.

mama már az ágyban fekszik.
a földön ülve rajzolom azóta is:
a papát, magamat és a mamát.

Varga Bálint

más

élsz és észre sem veszed hogy szakadsz ki a világból, a valóságból, és szépen lassan teremtesz valami mást amit nem annak nevezel, amit általában egészséggel szoktak definiálni. csak vagy, de hogy hol és minek, azt már kezded feledni, és észreveszed, hogy másként éled meg a napok váltakozását, máshogy teljesedik be nálad az öröm, és másban. egyszerűen más. és szót nem találsz rá, csak kérded és mondod, hogy más. kérded a többit, és mondják, hogy más. nem veszed észre az embereket akik körülötted vannak, te csak vagy egy kiégett érzéssel, amelynek a nyomát csak tapogatódsz meg nyaldosod, és valami rémlik az emlékedben hogy még volt, mikor másokkal röhögtél, szórakoztál, söröztél, de mára valahogy nem találod őket sem magad, mert te valahogy vagy, de nem tudod leírni, hogy miként vagy. egyszerű unalom és a semmittevés alacsony színvonalának a délibábja lenne az egész élmény, vagy tényleg nem leled örömed az e világi dolgokban. mert vannak azok a tudatot módosító gondolatok, és kis játékok az elmédben, melyektől egyszerűen beteljesedik az öröm érzése, és olyan, mintha, de mégsem. aztán később észreveszed, hogy egyedül ez az, amiben ott van az apró kis dolog, ami feldob, és ha kimennél valahova, akkor csak jönne a szokásos rettenet, és a döbbenet, meg a többi hajtépés. vagy, létezel, lélegzel, élsz. ennyire egyszerű lenne az egész. de te raknád a pontot a végére, amikor is a tinta megdermed és képtelen kölcsönhatásba lépni a gravitációval, csak lóg ott a tollhegy végén, de még csak sejtet, hogy az akadályozó tényező az te magad lennél, vagy mégsem? ragaszkodsz ahhoz a ponthoz, és nem akarod a papírra hányni, majd ledobni a meszelő asztalára óbégatás közepette, hogy tessék, itt van, megírtam, hogy pukkadj meg. valami mást akarsz te azzal a tintával. körbenézel, átfutod a sorokat, mélyen elgondolkodsz. majd egy újfajta rettenet, vagyis csak ahhoz társított érzelencsomag, miszerint, csak ennyi? ezek után beindul a folyamat, ami már a rendszer háta mögött sokszor lefutott. a tervezés. de az akarat közbeszól a tapasztalattal karöltve, egymást nyaldosva, majd néhány apró mondat után pofon csapják azt. mert ők ketten

szépen egybe keltek, és gyerekeket neveltek. lett sok, csak hogy néhányat említsek: megszokás; unalom; félelem; nemtörődöm; meg sok-sok piszkos csetlő-botló csonka csúnyaságok. viszont eléggé szép házastársi életet élnek így ketten. én legjobban az akaratot sajnálom, mivel valamikor még volt tartása a tagnak, de mára. a tapasztalat megrontotta, és jöttek a gyerekek, és nem tudja már megcsinálni azt, mint régebben, hogy csak úgy kalandozzon az idegpályákon. felelősség meg a többi házassággal járó dolog. szóval most így állnak ott ketten, mögöttük a sok kis lurkó és leteremtették a tervezést, így az csak szépen nyugodtan összecsomagolja a kis papirosokat, és gondosan eldugja azokat a táskájába, hátha kell az még. így ülsz te ott a cseppnyi tintáddal a tollad végével, és nem tudod, minek is írtad ezt idáig, hisz mehetnél volna e helyett máshova. sörözni azokkal az arcokkal, akik azt mondják, hogy más, és nem értik a két mássalhangzó között megbújó mély magánhangzót. tán ezért kezdted el leírni azt a rondaságot. mert a más szó mély magánhangzóját szeretted volna kicsit fényesíteni, színesíteni, vagy csak egyszerűen leírni, hogy mennyire is mély az, de most, bizony, most félsz a pontot odabiggyeszteni a mondat végére, mert valami van még. és nem a kis sarkokban vagy az ágy alatt. inkább benne az ágyban, amikor ott fekszel, és behunyod a szemed, majd kinyitod, mert a fény köpte le azt, és jó gyorsan kimossa minden egyes nevet és emléket, amit te akkor annyira valóságnak éltél meg, annyira ragaszkodtál hozzá, és olyan szépnek találtad, és örültél, igazán örültél, hogy ott voltál, és veled volt ő is, és együtt eszeltétek ki a saját valóságotokat. így megveted, és gyűlölni kezded mindazt amit ez a fény éltet. de egy kicsit később ráismersz arra a valóságra azokban a dolgokban, így valamelyest megbékélsz vele. de más, és megint csak más. és most egy kicsit ércesre sikeredett ahogyan megkóstoltad, és nyelveden forgattad, mert ez nem az a mély magánhangzós volt, mint amiről te írtál. ezért megfogod a papirost és dühöngve összegyűröd, és hátad mögé hajtad, majd az szépen visszagurul a talpadhoz ültödben, ahogy halk suhanással lepattogott a kupac tetejéről.

Horváth Enikő

**Joyce után,
szabadon**

arcom a hamis kettősség
látszatában
figyelt engem,
ahogy a borostyánnak
keretet adtam...
elmerengve nem találtalak máshol,
mint éjjeli képzeletem
örvénylő mocsara felett lebegő lidércfényt...
mélybe húzó zöngéid
átfűzték a hangok járatait...
bágyadt kéz rebbent felém,
s néhány szaggatott mozdulat után
ráébredtem
önmagam űz gúnyt belőlem
intéseimnek karikatúrájával...
félelemtől növekvő
pupilla kutak bújnak
önnön függőnyeik mögé...
vaksötétben úgyis mindenki láthatatlan...
s kívántam Isten is hunyja le
mindig figyelő szemét...
nem látva kiutat rohanni kezdtem,
vállam az érkezőknek ütközött...
utam mentén mellettem elhaladva
egyre távolabb maradtak mögöttem...
a zszibongó tömegeből kinyúlt egy kéz
s vállamnál megragadva megállított...
én voltam...
s kipattant eddig zárt szemem...
becsületem fényébe burkolózva
szűntem meg
rossznak lenni...

Mezősi Miklós

Hiúság

Alekszandr Puskinnek

Hiúságból sosem elég
élet-gyertyánk úgyis elég
... akármerre tekingetek
kisgyerkőcöm ölelgetem
vagy szép lányok néznek engem
megölelnek tekingetnek
ideülnek elrebbenek
magányos fát szemlélgetek
tele szentély tele utca
beülök én most közjük
odébb rebben félénk lelkem
azt kérdezi álmodásom
büszke harcban vándorúton
hogy hullámos hajba mártson
kaszás forma el ne siesd
van pár dolgom el ne szeresd
várd ki sorod ne sürgess hát
pihenj te is szükség lesz rá(d)